

НИКОЛА БЪОГЛЕ

enthusiast

ПЪТНИКА БЕЗ ЛИЦЕ

НИКОЛА
БЪОГЛЕ

ПЪТНИКА
БЕЗ ЛИЦЕ

Превод от френски
Иван Баталов

enthusiast

София, 2024

Nicolas Beuglet

Le passager sans visage

Copyright © XO Editions 2021. All rights reserved.

Никола Бьогле

Пътника без лице

© Иван Баталов, превод, 2024

© Биляна Славкова / Kontur Creative, дизайн на корицата, 2024

© Стефан Пеев, наборен шрифт Pliska (SIL Open Font License), 2024

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2024

ISBN 978-619-164-618-0

*„Народї им се много чеаяд
и те живяха щастливи.“*

*На моите две феи Жулиет и Ева
и на принцесата ми Каролин.*

Резюме на предишната книга „Последното послание“

ПОЛИЦЕЙСКИЯТ ИНСПЕКТОР в Глазгоу Грейс Кембъл е по-тайнствена личност, отколкото подсказва нейното емпатично и приветливо поведение. Тази млада шотландка на трийсетина години е решила да живее изключително самотно, без да се обвързва с приятели или семейство. И което е още по-смуцаващо, в апартамента ѝ се намира тайна стая, която се затваря с блиндирана врата. Какво ли крие тя вътре?

Мъчителна тайна особено сега, когато работата ѝ я отежчава. Грейс е пратена в глуха линия, след провален по нейна вина арест. И така, докато една сутрин нейният началник Елиът Бакстер я изпраща на остров Йона, в Западна Шотландия, където наемател в манастира е намерен мъртъв в кулията си. Възползвайки се от случая отново да се докаже като добро ченге, Грейс още не знае, че се впуска в дълго разследване, което ще я отведе чак до най-затънтените краища на Гренландия.

В течение на своята издирвателна работа тя постепенно ще си върне доверието в собствените сили и ще докаже не-

поклатимото си безстрашие. Дали тази „нова“, възстановена на длъжност Грейс, ще има достатъчно смелост сега, за да отвори вратата на тайната стая в дома си и да се сблъска със старите си демони?

1

ДВА КЕХЛИБАРЕНИ БАДЕМА, НЕПОДВИЖНИ сред мрака, се взираха през прозореца в Грейс. Както всяка нощ, тя се беше събудила в три часа, а той вече беше тук, наблюдавайки я, без да мигне. Тя измъкна единия си крак от леглото, потрепери и оправи леко висналата фланелка, за да скрие деколтето си от хипнотизиращия поглед на непознатия. Сред сумрака на стаята, в която се разсейваха белезникавите светлинки на уличните фенери, тя се приближи до капандурата, скръсти ръце и погледна странника отвисоко. Вторачи се в него с лека гримаса на недоверие, както би постъпила със свидетел, който очевидно я лъже.

Но и този път тя бързо отстъпи пред шантажа на двете фосфоресциращи топчета, които я гледаха с такава надежда, и отвори прозореца на котарака, който измяука доволно.

Светлите косъмчета по ръцете на Грейс щръкнаха от нахлулия леден въздух. Приглушена тишина се беше разстала над нощта, признак за небе с тежки облаци, носещи сняг.

Козината на хищника отразяваше дифузната светлина от фенерите и луната; той си облиза гръбчето, явно очаквайки младата жена да се отплати за подаръка, който ѝ беше донесъл.

– Пак мъртва птица, колко мило... – шепнеше тя, без, разбира се, да повишава глас, за да не събуди възрастния си съсед Кенет, който по изключение не се беше събудил, ридайки, в ранното утро.

Котаракът спря да се мие и навее глава. Грейс сякаш изпитваше затруднения, все едно че говореше на дете.

– Никога не си ме виждал да ловувам, значи се питаш с какво се храня...

Животното нежно чукна с лапа крилатия труп.

– Отбелязвам си колко си мнителен относно способностите ми за оцеляване. Знай, че загрижеността ти за моето изхранване ме тревожи. Обаче, както виждаш, не съм останала само кожа и кости – каза развеселена Грейс и опипа една гънка върху извивките на талията си.

Котката изви гръб и започна да се трие в ръката на младата жена, която се отдръпна.

– Разбрах какво искаш, но съм решила да живея сама, ама наистина сама, без роднини, без приятели, без никого, единствено в компанията на книгите си... – рече тя и погледна към халката, която носеше на палеца.

Котаракът седна и отклони вниманието си от Грейс; зениците му се спряха в една точка близо до леглото.

– В какво си се вторачил така?

Животното беше заковало поглед в нощното шкафче.

– А, значи си спомняш – промълви тя. – Познаваш страховливия ми ритуал...

Всяка сутрин след ставане от сън Грейс коленичеше отпред, дърпаше единственото му чекмедже, пххваше вътре ръка, за да докосне с върха на пръстите си клавиатурата с цифри, и след известно колебание в крайна сметка отдръпваше ръката си, затваряйки с трясък чекмеджето.

– Знаеш ли, има-няма шест месеца, събрах кураж и взех ключа, за да отворя вратата. Обаче като видях всичко онова вътре... се огънах и излязох веднага. Вярвах, че съм готова да се изправя отново срещу истината... истината,

от която зависи животът ми, но от която толкова много ме е страх.

Котаракът продължаваше да дебне, все едно че причакваше мишка да излезе от гунката си.

Погледът на Грейс се зарея в нищото, после тя въздъхна и седна на края на леглото си.

– Понякога човек се отдава телом и духом на някое разследване, но щом настъпи моментът да навлезе в детайлите, бавно се отдръпва. Не от мързел, а защото предчувства ужасяващата истина, която ще открие.

Грейс се усмихна подигравателно.

– Инспектор Грейс Кембъл, възхвалявана за куража си от всички големци в Глазгоу, се страхува... от самата себе си.

Тя поклати разочаровано глава и вдигна очи към тавана, след като си даде сметка, че се изповядва пред една котка, пък била тя и състрадателна.

Котаракът потръпна при съприкосновението на снежинките с муцуната му. Грейс отвори раклата си и измъкна оттам одеяло, което сви на топка. Сложи го до животното на първа на прозореца като гнездо.

– Можеш да се сгушиш вътре, ще ти е топло... Но нека спрем дотук.

Тя внимателно затвори прозореца, така че да не защити размятащата се опашка на котката. След това взе лампата, поставена върху нощното шкафче, и запали свещта, която изсъска сред спокойствието на стаята. Пламъкът хвърли лека светлина по лицето на младата жена, пръскайки оранжеви отблясъци по нежните ѝ лешникови очи и сочните ѝ извити устни. Грейс се обърна.

Само приятно закръглените контури на силуета ѝ се отпечатваха по стъклата на прозореца. Котаракът беше изчезнал. Едва ли не ѝ домъчня, че си е тръгнал толкова бързо. Би желала да беше по-настоятелен, пак да погледне към забраненото чекмедже. Да я принуди да се чувства виновна, че непрекъснато отлага.

Тя събра грехите си, нахвърляни на пода, осенена от забавната мисъл, че за някой случаен наблюдател това би изглеждало като знак за припряна прелюдия на страстна нощ. Действителността не беше така живописна. Вечерта не беше посмяла да си подреди нещата, след като се прибра много по-късно от обичайното от светския прием, организиран от кмета на Глазгоу. Шефът ѝ я помоли да присъства. Разследваният от нея случай с убийството в манастира Йона получи силен отзвук, затова от шест месеца ѝ се налагаше да поеме, пряко волята си, ролята на говорител на полицията в Глазгоу. С чаша шампанско в ръка, от която се преструваше, че отпива, Грейс любезно разказа в общи линии за своите разследвания, а после си тръгна под предлог, че трябва да нахрани котката си, и се прибра в спокойния си апартамент.

Пусна грехите в плетения сламен кош в пералното помещение, после отиде в гостната, където лъчите от лампата се плъзнаха по книгите, наредени на всяка от стените, с изключение на част от една от тях, широка колкото врата, закрита от какифена завеса в цвят бордо. Минавайки покрай пердето, тя леко заобиколи и пак изпита неминуемото присвиване на сърцето. След това включи радиото и се разположи на дюшека за гимнастика в средата на помещението, за да изпълни упражненията по метода Пилатес.

Изслуша с половин ухо новините от последната нощ: обезпокоителни нива на замърсяването в Единбург, гласувания от шотландския парламент закон за ускорено въвеждане на електронната идентификация... След като приключи с физическата си подготовка, Грейс си взе хладък душ за освежаване, облече се и закуси скромно, докато четеше „Прекрасният нов свят“*. Но ето че от стълбището се дочу скърцане на паркет, което привлече вниманието ѝ.

Обикновено по това време в цялата сграда единствено Грейс беше станала. Тя си помисли, че котката може да е на-

* Роман на Олгъс Хъкли (1894 – 1963), издаден през 1932 г., определен от автора му като „антиутопичен“. – Б. пр.

мерила начин да проникне вътре, но натискът върху дъските показваше, че някой стъпва тежко.

Младата жена дискретно се приближи до входната врата. През шпионката се виждаше празната етажна площадка. Тя отключи бравата и отвори вратата. Нямаше никого. На прага ѝ обаче имаше плик.

2

ГРЕЙС МЕРНА САМО, ЧЕ ПЛИКЪТ БЕШЕ ОТ АМБАЛАЖНА ХАРТИЯ, ФОРМАТ А4. Тя се втурна боса по стълбите, слезе по най-бързия начин и бутна вратата на сградата, водеща към улицата. В струите бледа светлина прехвърчаха снежинки, падащи тихо като памук в отминаващата нощ. Нито един силует, нито звук по тротоара. Нищо освен няколко паркирани коли, поръсени с пухкав сняг, и откъслечното бръмчене на двигател в далечината.

Грейс се върна на третия етаж. Пликът я чакаше на същото място, но тя го подмина и потропа на вратата на съседа.

– Кенет, аз съм, Грейс.

След малко чу стъпки и вратата отвори мъж, който сигурно беше поне на осемдесет години. Гъста над слепоочията му и оредяла на темето, косата му придаваше вид на леко отвеян диригент. Но в погледа му нямаше нищо шантаво. Спокойните му очи с дълбок поглед се взираха в младата жена добронамерено и с благоговение, без никаква изненада, че я вижда толкова рано.

– Влезте, Грейс.

– Не, идвам само да ви попитам нещо: вие ли сте оставили този плик пред дома ми?

Той погледна озадачен към писмото.

– Не.

– И сте спели, значи не сте видели, нито чули нещо.
– Да, и аз веднъж да не сънувам кошмари и да не се нуждая от гласа ви, за да се успокоя – усмихна се той.
Грейс му се усмихна заговорнически.
– Връщайте се в леглото – прошепна му тя.
– Но ще ми кажете какво има в плика. Кой знае! Може да е писмо от таен ухажор.
– Ако котараците са грамотни, е напълно възможно, но иначе няма никакъв шанс.
Старецът ѝ отправи питащ поглед.
– Този каламбур е понятен единствено за мене, Кенет, не ми се сърдете, знаете какво значи човек да живее сам. До скоро.
– Приятен ден, Грейс.
Той затвори вратата за себе си.
Грейс прескочи писмото и влезе в апартамента, за да си сложи чифт кожени ръкавици. След това се върна на площадката, приклепна и хвана с пръсти плика. Тогава откри, че на гърба му пишеше с главни печатни букви:

НЕ САМО ТИ ТЪРСИШ.

Да търси какво?

Обзета едновременно от нетърпение, тревога и недоверие, Грейс залости вратата на апартамента си, седна на дивана, претегли на ръка плика, който, изглежда, съдържаше само лист хартия, и се реши да го разпечата.

Изтръска съдържанието му, което се оказа обикновен лист с отпечатан текст, изглеждащ като продължение на първия:

ТИ ДОБРЕ ЗНАЕШ ОТКЪДЕ ТРЪГВА ПЪТЯТ КЪМ ИСТИНАТА.

„ИВНИНГ ТАЙМС“ – 14 НОЕМВРИ 1999 Г.,
СНИМКА НА СТР. 5

Листът затрепери в пръстите на втрещената Грейс. Тя,

естествено, беше наясно къде се намира въпросният отрязък от „Ивнинг Таймс“. Наясно до болка. Погледът ѝ се насочи към кадифената завеса в цвят бордо. Но кой би могъл да знае? Кой ѝ беше изпратил това послание?

От всички тези въпроси съзнанието ѝ се обърка и тя трябваше да разчита на дисциплината си на следовател, за да не се поддаде на паниката: щеше да поиска да проверят плика в научната лаборатория, за да открият пръстове отпечатъци, да изследват хартията за особености, по които да разпознаят изпращача, както и да получи записите от камерите за наблюдение в квартала, да разпита съседите...

„Отново се залъгваш“ – си каза Грейс. – „Който и да е този тайнствен вестител, ти продължаваш да търсиш претекст, за да не погледнеш онова, което той ти сочи с пръст!“

Та нима не беше наясно, че в момента имаше само един въпрос, на който си заслужаваше да търси отговор: какво имаше на отрязъка от вестника, посочен в съобщението?

Докато в нея като привидения плъзваха старите ѝ страхове, Грейс беше понесена от напористо желание, каквото не беше усещала от години. Сега или никога, това беше моментът да се опълчи срещу страховете си, с надеждата да се отрече от тях веднъж завинаги.

Тя нахълта в спалнята си, гръпна чекмеджето на нощното си шкафче, набра на клавиатурата кода от четири цифри и след като малката каса се отвори, извади оттам ключ с двустранна резба, характерен за блиндираните врати.

С потни ръце, тя се върна в гостната и спря пред завесата, закриваща единствената стена, където нямаше книги.

Постара се три пъти да си поеме дълбоко въздух, после бавно гръпна двойните пердета. Заг плата се показва метална врата с изпъкнали стоманени греди.

Грейс захпа долната си устна; после, със сръчно движение, с което сложи точка на колебанията си, вкара ключа в бравата, която щракна като добре смазан механизъм и отключи тежкото метално препятствие.

3

ОБСТАНОВКАТА В ПОМЕЩЕНИЕТО, НАСИТЕНО С УХАНИЕТО НА СТАРА хартия, беше същевременно успокояваща – защото напомняше на Грейс за книгите ѝ, но и плашеща – щом се сетеше за написаното по листовите, които покриваха три от стените в стаята. От петнайсет години тя беше трупала тук всички документи, които можеха да ѝ разкрият истината. Но през последните години, след като треската на търсенето отшумя, тя започна да отлага момента да направи окончателни заключения от събраната информация. Стигна дотам, че не прекриваше прага на тайната си стая. Освен веднъж преди шест месеца, но и тогава излезе веднага.

Да стъпи отново тук, след толкова време, и този път да остане, предизвика у нея усещането, че открива нещо, оставено от някой друг.

Изрядно погредени една под друга по стените бяха налепен десетки пожълтели статии от вестници. Сред тях се открояваха големите шотландски ежедневници „Ивнинг Таймс“, „Скотсмен“, „Скотиш Дейли Експрес“, но присъстваше и жълтата преса, преследваща сензации. Върху някои изрезки бяха написани коментари с червен химикал, а други бяха придружени от цветни листчета с ръкописни бележки, закрепени

с габърчета. Всяка от стените беше изцяло покрита с изрезки от пресата, с изключение на тази срещу входа, скрита зад чаршаф.

С разтуптяно сърце, изплашена, едва ли не в паника, Грейс заключи вратата. Сякаш влизаше в църква и пристъпяше към олтара, тя застана права зад дългото бюро, състоящо се от дъсчен плот върху стойки. Импровизираната мебел заемаше центъра на този своего рода подреден килер. Тя светна плафониерата и разгледа внимателно статиите, без да бърза да търси посочената в писмото. Наистина имаше нужда постепенно да си върне контрола над мястото и информацията, която беше скрила тук. Дори само за да не позволи на страховете ѝ спомени да я погълнат.

Тя прокара поглед по първата колона статии с дата от 11 до 14 ноември 1998 г., всички съобщаващи за изчезването на десетгодишно момиченце, жителка на малкото село Куркован, на около сто и петдесет километра южно от Глазгоу. Детето не се прибрало от училище, откъдето си тръгнало, както обикновено, в 16 часа. При все това, че са го видели да поема по обичайния си маршрут през гората към дома си. На някои снимки мъж и жена на четиресетина години стояха презърнати, с изтерзани от отчаяние лица, на което наблягаше и придружаващият коментар: „Моника и Дарън Кембъл, измъчвани от страх, че никога няма да открият детето си“. От някогашната фотография на изчезналото момиче то гледаше усмихнато, присетгнало с диагема дългите си коси; погледът ѝ бе нежен.

В този момент у Грейс се появи непознато чувство. Нещо толкова ново, че тя се развълнува. Откакто беше предприела своите издирвания, всеки път, когато гледаше тази снимка, се беше разпознавала в малкото момиче. Въпреки че беше на трийсет и три години, Грейс още беше същото това момиче, вцепенено в положението си на невинна и беззащитна жертва. Сякаш само тялото ѝ бе пораснало, но не и съзнанието.

Обаче сега ѝ се струваше, че очите ѝ виждаха снимката на някой друг. На позната, на дете, което би могло да е ней-

ното, но не и самата тя. Ето че Грейс си даде сметка колко много са я преобразили всички изпитания, през които беше преминала при последното си разследване. Беше се превърнала в свободна жена.

Дишането ѝ стана по-шумно, а в нея, вместо ужаса, притеснението или тъгата, сега се надигаше огромна вълна, която беше набирала мощ през всичките тези години: силен прилив на гняв.

Стискайки юмрук, Грейс потисна яростта, която пламтеше във вените ѝ. Знаеше, че не трябва да се поддава на заслепението, а напротив, да черпи от гнева свежи сили. Така че тя разгледа втора колона от изрезки от вестници, публикувани от 17 до 30 ноември 1998 г., в които главно действащо лице беше инспектор Скот Дайс, натоварен с разследването. Беше човек със сурово изражение на дългестото си лице, с увиснали бузи, наполовина оплешивял, който редовно заявяваше, че не може да прави изявления, докато следствието е в ход. Журналистите, изглежда, възприемаха това като обига и намекваха, че полицията се опитва да прикрие за професионалната тайна своята некадърност. Накрая Грейс разгледа трета колонка от статии, този път с дата 12 декември, които съобщаваха, че малкото момиче е открито живо и здраво, докато вървяло по някакъв път.

Младата жена седна в креслото на колелца, като едва се удържаше да не разкъса налепените изрезки от пресата, които сякаш се радваха на страданието на детето, вместо да съобщават полезни за разследването факти. Убедена, че е необходимо да разгледа случая от изглед до конец, за да не отиде нахалост гневът ѝ, тя се впусна да анализира детайлно събитията.

Вестниците посочваха, че по тялото на момиченцето са открити следи от посегателства. Напълно замаяно, то не било в състояние да каже на полицаите къде са го държали затворено или да си спомни въобще нещо от времето, прекарано в плен. Спомняло си смътно за бягството си: успяло да

се скрие в багажника на някаква кола и да излезе оттам, когато спряла на бензиностанция, за да зареди гориво. Не могло да каже колко време е пътувало. След това се скрило зад храсти и изчакало колата да тръгне. Заявило, че не си спомня нищо друго. Психолозите тълкуваха амнезията му като посттравматичен стрес, средство за детето да се защити, забравяйки неописуемия ужас. Грейс захлупи лицето си с длани, сбърчи чело, стисна челюсти в напразни усилия да си спомни. След изтеклите двайсет и три години само няколко откъслечни образа я спохождаха като болезнени проблясъци. Виждаше се как с безсилна ярост се бори с някакъв мъж с неясни черти. Понякога мерваше стол на колела. Усещаше, че държи чук в ръцете си, а после някой я стискаше за китката и тя го изпускаше. Пупаха я с ръце и... после пропадеше в нещо абсурдно, спомена за което беше заличила. Единственото, в което беше сигурна, и за което имаше ясно усещане, беше страхът, който изпитваше в багажника на колата и завръщането при родителите си. Както и два образа, които се бяха запечатали в съзнанието ѝ.

Грейс бавно обърна лице към покритата стена и стана, за да махне чаршафа. Окачените зад него листове рязко изшумоляха и се откриха разположените шахматно рисунки с молив. Бяха в едър план, с широки шрихи, завършени, а после надраскани и непълни, всички на една и съща тема. На първата се виждаше мъж с разноцветна дреха, чиято маска показваше само очите му, които леко светлееха през два тънки процена.

Грейс усети тежест и стягане в гърдите си, потърка челото си и отмести поглед към другия нарисуван човек. Беше портрет, изпълнен с по-нежни и точни очертания, на момче на около дванайсет години. Очите му, над които се спускаше перчем, излъчваха дълбока тъга. Последната скица от поредицата изобразяваше само очите му като запометен образ, мернат през откритата врата, която след миг ще се затвори. Всъщност беше капакът на багажника, в който малкото момче ѝ беше помогнало да се скрие.

Грейс дълго съзерцава различните рисунки на момчето. Тя откачи една от тях и я прибра в джоба си, за да запази в себе си портрета на своя спасител. После застана в предизвикателна поза пред лицето с маската. Какво ли сатанинско изчадие се криеше зад нея? Как човечеството беше способно да роди таква чудовище? Въпросният мъж я беше погубил заради гнусното си удоволствие. И не беше си платил за стореното. Вероятно си живееше на свобода, щастливо, докато тя страдеше от толкова години. Беше време да се възползва от натрупания опит като полицейски инспектор, за да въздаде сама справедливост и кошмарите ѝ да престанат да я преследват.

– Къде си, боклук мръсен? – провикна се Грейс, а отмъстителният ѝ гняв изскочи като от драконово яйце, което е мътила безкрайно дълго.

Загъхана, забила юмрук в стената, тя затвори очи, докато обзелата я омраза се превърна в хладна и осъзната ярост. Трябваше да бъде ефикасна, организирана, истински професионалист, все едно че издирваше палача на собствената си дъщеря.

След като донякъде овладя гнева си, тя реши да открие изрезката от „Ивнинг Таймс“, за която говореше тайнственото послание.

Нервно се приближи до купчината вестници в ъгъла на стаята, разлисти ги и попадна на броя на „Ивнинг Таймс“ от 14 ноември 1999 г. Иначе казано, година след деня, в който се съобщаваше за нейното изчезване. Грейс прочете тихо на глас подзаглавието на статията.

– Случаят Кембъл остава неразрешен. Затлачена от несигурните показания на детето и бездействието на инспектора, натоварен с разследването, истината за похищението на малкото момиче може никога да не бъде разкрита.

До дългия материал, обобщаващ важните факти по случая, наистина на пета страница имаше снимка. Беше направена от някой папак и Грейс изтръпна, като видя кой е попаднал в

обектива на фотографа. В далечен план тя разпозна родната си къща и силуета на едно момиченце. Но друг човек се виждаше съвсем ясно на снимката. „Ти добре знаеш откъде тръгва пътят към истината.“

Какво значение имаше кой е изпратил това съобщение, помисли си Грейс, след като беше прав. Отдавна знаеше, че трябва да разпита именно човека на снимката, за да се надява да хвърли светлина върху случая.

Страхът да я срещне отново не я беше напуснал и до днес. Но ето че сега жаждата за отмъщение надделяваше над опасенията да се разрови в миналото.

Беше дошъл моментът за пряк сблъсък. Дори и да се случеше най-лошото.

Никола Бьозле
Пътника без лице

Превод *Иван Баталов*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова / Kontur Creative*
Коректор *Нина Джумалийска*
Препечат *Ивайла Пеева*

Френска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 20
ISBN 978-619-164-618-0

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пблшинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Не само ти търсиш.

Тази анонимна бележка, оставена пред прага на апартаментта ѝ, действа като електрошок на инспектор Грейс Кембъл и тя няма избор: трябва да отвори тайната врата в дома си и да се изправи пред страховете, които я преследват от дете.

От най-затъмнените краища на Шотландия до горите на Шварцвалд, където оживява една от най-страшните приказки на Братя Грим, Грейс ще се озове пред фантомите от своето минало и ще се сблъска с безкръгълните членове на тайнствена организация, чиято дейност е толкова потресаваща, че излиза извън пределите на човешкото въображение. За да се срещне накрая с Пътника без лице и да потърси отговори на въпросите, измъчващи я от години.

С този приковаващ вниманието трилър Никола Бюгле ни потапя в най-ужасяващите перверзии на нашето общество и ни кара да се замислим: А ако сред снежи, притежаващи най-голямата власт и управляващи света, се крият чудовища без лица?

„Никола Бюгле ни повежда на страховито пътешествие из Европа, вдъхновен от легенди и исторически факти, от които ще ни побият тръпки. Експлозивен роман!“

Marie France

„Напрезнато и изтощително разследване, в което най-първичните ни стракове се срещат с най-злокобните стратегии за управлението на света. Приключение, което принуждава героинята да се изправи срещу своята тъмна страна и кани читателя да си зададе въпроси, чиито отговори няма да хареса.“

Nice Matin

Цена 20 лв. / 10.25 €

9 786191 646180

www.enthusiast.bg